

Posudek vedoucího doktorské práce

Jméno a příjmení (student): ThLic. Mgr. Ing. David Seifert

Vedoucí práce: ThLic. Pavel Vojtěch Kohut OCD, Th.D.

Disertace doktoranda Davida Seiferta *Pokoncilní obnova trvalého diakonátu. Dějiny – teologie – spiritualita* beze zbytku splňuje základní formální požadavky kladené na doktorskou práci. Tvoří jej 266 stran textu a 54 strany bibliografie a příloh.

Práce má jasnou tematickou strukturu, sestávající (v souladu s podtitulem disertace) ze tří kapitol: „Dějiny diakonátu“ (s. 11–85), „Teologie diakonátu“ (s. 86–216) a „Spiritualita diakonátu“ (s. 217–262); poměr jejich délky (74 strany : 121 straně : 45 stranám) je vzhledem k ústřednosti druhé kapitoly, věnované teologii obnoveného diakonátu, v zásadě vyvážený.

Autor si předsevzal nelehký úkol: zmapovat dějiny, ale zejména teologii církevního diakonátu, a to v perspektivě jeho pokoncilní obnovy a naznačit zásadní tendence v jeho duchovním prožívání. Tedy téma nesmírně aktuální a v našem prostředí poměrně málo zmapované. Když se podíváme na výsledek jeho práce zblízka, můžeme s potěšením konstatovat, že se mu daný záměr – a to takřka bez výhrad – podařilo naplnit.

Začněme *formální stránkou* disertace: nakolik jsem byl s to věnovat dostatečnou pozornost tomuto aspektu práce při jejím závěrečném pročítání, zdá se, že doktorand jí věnoval poměrně nadstandardní péči, zejména co se týče způsobu psaní poznámek pod čarou. Drobnou výtku je možné učinit na adresu ne vždy graficky dobře čitelných nadpisů a podnadpisů (použité typy písma a mezery mezi nadpisy-podnadpisy a vlastním textem práce příliš nenapomáhají orientaci v tom, o jakou úroveň dané kapitoly se zrovna jedná). Jedinou zásadnější výtku k formálnímu hledisku disertace z mé strany je tedy to, co jsem doktorandovi opakovaně kladl na srdce v celém průběhu psaní, a to je *neúměrně velké množství* poznámek k délce textu: mám za to, že 1367 poznámek na 320 stranách je opravdu příliš. Na jedné straně to sice svědčí o nesmírné poctivosti a pracovitosti autora, jakož i o důkladném podložení jeho argumentace nastudovanou literaturou, na straně druhé to ovšem leckdy působí rušivě a unavuje při četbě vlastního textu.

Tyto drobné formální nedostatky jsou bohatě vyváženy, přejdeme-li ke *studijnímu a obsahovému hledisku* disertace. Práce je totiž skvělým příkladem vzorného nastudování veškeré dostupné literatury k tématu, jak v českém, tak i v mezinárodním měřítku

(212 položek v celé řadě jazyků působí opravdu úctyhodně!), jakož i výtečné orientace v ní. Doktorand byl díky poctivému nastudování rozsáhlého materiálu schopen jak vhodně rozvrhnout látku, tak postihnout veškerá zásadní dílčí témata, především však prezentovat hlavní otázky a směry v jejich řešení, zejména, co se týče kapitol, týkajících se pokoncilní teologie a spiritualit trvalého diakonátu. Zvláště první půle druhé kapitoly (body 2.1 – 2.2) je v tomto ohledu nesmírně cenná a zaslouží si chválu. Ve druhé polovině této kapitoly a částečně i v ostatních pasážích disertace se ovšem tu a tam autorovo vyjadřování stává méně srozumitelným, částečně i kvůli přílišnému používání cizích slov a občasnému použití „nečeských“ vazeb, prozrazujících originál použitého zdroje. Ve třetí kapitole mohl doktorand trochu více zdůraznit a rozvinout, co pouze naznačuje v úvodu č. 3.1 „Spiritualita svátosti svěcení“ (s. 213), když rozlišuje mezi „duchovním životem“, který je podstatně jeden a vlastní všem křesťanům, a mnohostí „spiritualit“ jako konkrétních vtělení tohoto jediného duchovního života do nejrůznějších existenciálních situací jednotlivých věřících. Kdyby se tohoto rozlišení držel striktněji, mohlo být jeho jinak poměrně zdařilé pojednání o výhledech spiritualit trvalého diakonátu ještě čitelnější.

Z hlediska vlastní *teologické práce a originality myšlení* lze konstatovat, že autor je schopen konstruktivní syntézy i vlastních náhledů na danou tematiku, i když by v této oblasti mohl být odvážnější ve vyslovování svých soudů. Zvláště v části věnované „Ožehavým tématům teologie diakonátu“ (2.3) a „Obnově teologie svátosti svěcení“ (2.4) buďto ne příliš zřetelně vnímá poněkud „ideologizující“ výpovědi celé řady autorů, jež uvádí (a jež je proto třeba brát s notnou dávkou rezervovanosti), nebo to přinejmenším v tomto smyslu nekomentuje ve vlastních hodnoceních, kterých je – zvláště v této části práce – méně, než by se dalo čekat.

Přes tyto drobné výtky lze ovšem konstatovat, že disertace doktoranda Davida Seiferta je rozhodně velmi nadprůměrně zpracovaná a v mnoha ohledech přínosná, zejména v českém prostředí. Z uvedených důvodů nemohu než s velkou radostí práci doporučit k obhajobě a případnému publikování.